

APORTEM-HI EL NOSTRE GRA DE SORRA

Aprofitant la bona ocasió que se'ns brinda per parlar de la problemàtica que engendra el fracàs escolar i de la seva solució, accepto amb agraïment la invitació que el Consell de Redacció de L'Escalenc ofereix i obro el debat sobre la important qüestió.

No començo, però, sense advertir abans que aquest tema tant en voga, que desperta un marcat interès a tot educador, l'he anat apuntant des de l'any passat, fent ressò de la meva lògica preocupació, a través d'uns articles que han estat publicats a L'Escalenc. Els títols dels meus escrits, per ordre cronològic d'aparició, són els següents: «El fracàs escolar» (Maig 84), «Una norma: blanc de diferents embats» (Desembre 84) i «Educar per a la llibertat» (Febrer 85).

Certament, poca cosa em queda per a dir que no hagi explicat abans; però tractant-se d'un tema tan ampli sempre resten coses que cal treure a la llum.

Es veu que el percentatge del fracàs escolar és preocupant i alarmant; però sense pretendre escandalitzar ningú, jo penso que és lògic. I ho dic convençuda per la raó que és compromès voler fer passar tots els alumnes per als forats d'un mateix sedàs.

Els pagesos, en garbellar el gra junt amb la palla, a fi de destriar-lo i seleccionar-lo seguidament després de passar per als forats del garbell, suposen que la palla restarà dins el sedàs. Coneixen «a priori» el resultat de la seva feina.

Els propulsors dels canvis de moda imposats en el vestit, calçat, pentinat, etc. saben també que si tothom hagués d'acceptar-los obligatòriament, ens espervàriem de veure uns models caiguts d'un sisè pis, com es diu vulgarment, exhibits per unes determinades persones que no hi estan d'acord ni pel seu físic ni per al seu caràcter.

Al meu entendre, cosa semblant passa en la disposició d'una Educació General Bàsica obligatòria a l'alumnat d'un país. Per a mi, no es va preveure la inqüestionable aparició d'un indiscutible fracàs, puix és absurd pretendre aconseguir un mateix rendiment

intel·lectiu entre els components d'un alumnat tan divers. Un model únic d'educació per als escolars, amb el desig que sigui assimilat d'una manera total i generalitzada és una utopia.

Un alumne que assoleix en vuit cursos escolars, els vuit nivells d'EGB, obté el certificat de Graduat Escolar, que el predisposa a seguir els estudis superiors de BUP i Estudis Universitaris; en canvi, l'alumne que no pot superar tots els nivells perquè queda ressagat, després dels vuit cursos reglamentaris, arriba a assolir fins el cinquè, sisè o setè nivells d'EGB, amb l'obtenció del Certificat d'Escolaritat, que no li dóna accés als estudis de BUP i com una sortida viable, es decanta vers els estudis de Formació Professional, si desitja seguir estudiant.

Enfront d'aquests dos casos diferents, jo penso que el segon cas, generalment, és fruit de la lògica. Malgrat tot, caldria analitzar si el percentatge elevat del poc lluitament d'uns alumnes en els estudis d'EGB és just i escodrinyar si és autèntic el desengany de l'alumne que no arriba a l'últim esgraó d'uns obligats coneixements educatius, no obstant haver assimilat allò que ha abastat pel seu grau d'intel·ligència.

Caldria anar fins al fons de la qüestió per revisar els coneixements màxims i mínims que s'han d'assolir i estudiar-la en una altra perspectiva.

A la meua manera de veure-ho, no és veritablement un alumne frustrat el qui arriba allà on li és possible. Per tant un autèntic fracassat és el qui, per manca d'interès i d'una voluntat ferma, no arriba a la meta assenyalada, malgrat tenir un coeficient intel·lectual alt.

Resumint: Si es pretén que l'EGB sigui obligatòria i que la majoria dels espanyols obtinguin el Graduat Escolar, serà necessari baixar el nivell d'estudis. Convindrà també emmotllar-se estrictament a les «innovacions pedagògiques», amb la conseqüent supressió de proves, controls o exàmens a classe i de deures escolars a casa.

La «preceptiva vigent» pot ésser una possible solució per minvar o fer desaparèixer el fracàs escolar, encara que aleshores s'hagués de parlar del fracàs universitari.

PILAR PELLICER de GISPERT
L'Escala, a 30 de Juliol del 1985.

L'ARXIU DIOCESÀ DE GIRONA

A l'arxiu diocesà de Girona hi ha una quantitat de documents que fan referència a l'Escala (terme municipal) i són els següents:

Any 1339.— «De la manumiseria de la Marquesa d'Empúries».

Any 1328.— «Procés entre Fra. B. d'Empúries de l'ordre de St. Joan de Jerusalem i dels marmessors de la Marquesa, difunta comtessa d'Empúries i Vescomtessa de Cabrera sobre l'heretament».

Any 1338.— «Interrogatori sobre un fals testimoni contra el sagristà de St. Iscle d'Empúries».

Any 1301.— «Procés entre Bisbe Bn. de Girona contra el comte Huc d'Empúries sobre una fortalesa».

Any 1821.— «El cura párroco de Ampurias pide ornamentos, alhajas e imágenes del extinguido convento de los servitas».

Any 1674.— «Confirmación de abadesa del monasterio de Vilanera, dentro de la parroquia de Ampurias, de nombre Francisco de Torroella por el obispo Eneco de Walterra».

El doctor Marqués em va dir que no eren traduïts els papers del segle XIV. Com moltes vegades s'ha parlat de fer quelcom d'història de l'Escala, ben segur aportarà notícies potser ignorades.

Curiós és que un periodista francès no fa molt va trobar una semblança entre el safareig públic de la «pujada de la font» i una altre que era al sud de França i que era feta pels Templaris, destinada a curar els ferits